

han troer, at Udvalget har overseet nogen af Bestemmelserne i Forordningen af 1845 om den Førstvoterende, eller overhovedet om Omordningen af Forretningerne i Retten. Nei, vi vide meget vel, at det udtrykkelig er bestemt, at en saadan Omordning skal foregaae hvert andet Aar; men vi have ikke kunnet indsee, hvorledes det skulde kunne udøve nogen Indflydelse paa det Forslag, vi have fremsat; vi have troet, at denne Omordning ved hver af Afdelingerne hvert andet Aar skal ligesom hidtil ogsaa foregaae for Fremtiden, men derfor have vi dog meent, at der meget godt kunde optages en Bestemmelse, der ophævede Reglen om den Førstvoterende. Derimod kan det nok være, at den høitærede Minister havde Ret, naar han meente, at vort Endringsforslag kunde trænge til en liden Omændring. Det er virkelig sandt, at Forordningen af 28de Februar 1845 § 8 omtaler som en særlig Bestemmelse, at der skal være en saadan Afseesfor i Kriminal- og Politiretten, der til en Tid holdes fri for Forretningerne; men dette sættes dog allerede i Forordningens § 8 i umiddelbar Forbindelse med Justitiarii Myndighed til at ordne Forretningsgangen i Retten. Der findes, saavidt jeg veed, ingen anden Bestemmelse derom i hele Forordningen; det er saa at sige smuglet ind i denne § 8, der omhandler Justitiarii Bemyndigelse til at omfordele Forretningerne. Det var derfor vistnok tilstrækkeligt, naar man vilde have det ud af Loven, at sige, at Justitiarii Myndighed til en Omfordeling af Forretningerne for Fremtiden ikke gjaldt denne Bestemmelse; men det er dog muligt, at en Ændring i Redaktionen kunde være ønskelig, for at det klart kunde fremtræde, at Bestemmelsen om den Førstvoterende ikke i Fremtiden skal have Gyldighed; men dertil maa jeg rigtignok udbede mig det høie Things Samstemning; thi jeg anseer det for en meget uheldig Regel, at der saaledes til alle Tider skal være en bestallet Førstvoterende, og jeg taler ikke uden Kjendskab til Kriminal- og Politiretten i saa Henseende; jeg kan næsten sige, at jeg taler efter flere Tilforordnedes Dnsse.

Den høitærede Justitsminister havde nogen Betænkelse ved vort Endringsforslag under Nr. 7 med Hensyn til Politidirektørens frem-

tidige Stilling ligeoverfor en vis Klasse af Fruentimmer. Jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg vel troer, at denne Sags fuldstændige Ordning bør finde Sted ved det andet Lovudkast, som den høitærede Minister sigtede til, men tillige, at der vistnok ikke er den ringeste Udset til, at man fremtidig vil kunne give Politidirektøren en større Myndighed end den, han hidtil har haft. Jeg antager ikke, at man af de Resolutioner og Lovbestemmelser, vi have, kan komme til andet Resultat end det, at han i Virkeligheden kun har denne Straffemyndighed med Hensyn til de offentlige eller løssagtige Fruentimmer, som allerede ere stillede under Politiets Tilsyn, som ere forsynede med det saakaldte Kort, og at han ikke kan tilægge sig nogen saadan med Hensyn til Fruentimmer, hvis Sædelighed staaer paa en tvivlsom Fod, men som dog endnu ikke staae i en vis Forbindelse med Politiet. Andet tilsigtes der ikke ved vort Endringsforslag, naar der siges, at det kun er over denne Klasse, at Politidirektøren kan udøve Straffemyndighed; thi en simpel Administrationsfag er det jo dog ikke, naar der er Spørgsmaal om, over hvem denne Embedsmand saaledes kan udøve Straffemyndighed; thi det er jo noget meget Extraordinært, at vi tillade ham vedblivende at udøve Straffemyndighed overhovedet, og at den holdes indenfor rimelig afmaalte Grænser, troer jeg, fra alle Sider vil finde Gjensklang.

Den høitærede Minister gjorde den Bemærkning ved Endringsforslaget under Nr. 4 til § 2, at det turde være rigtigere at blive ved Udkastet, som udtaler, at Lovovertrædelser af Børn under 15 Aar skulle behandles ved Politiretten, forsaavidt Straffen ikke maa blive Hensættelse i en Straffeanstalt, medens vi have foreslaaet, at det burde hedde: „forsaavidt Straffen ikke skjønes at maatte blive osv.“ Den høitærede Minister vil have bemærket, at her er Spørgsmaal om at henvisse Sagen til Behandling til Undersøgelse, og at man paa dette Stadium ikke kan vide, hvad Straffen vil blive eller maa blive, men i det Høieste kun kan udtale et Skjøn om, hvad den sandsynligvis vil blive; det er derfor vistnok korrekttere i Tanken, at Ordene forandres, som af Udvalget foreslaaet. Sagen er iøvrigt af